

Kázání: 46. O darování z milosti

Nedělní kázání 27. 6. 2021 ve Sboru Petra Chelčického v Lovosicích

Kázání

O darování z milosti

Text: 2. Korintským 8, 7-15

Sestry a bratři,

jeden z biblických textů, které připadají na dnešní neděli, je úryvek z dopisu apoštola Pavla korintským křesťanům. Pavel v něm vyzývá k dokončení sbírky pro jeruzalémský sbor, kde lidé strádali nedostatkem. Sice se tam neprohnalo tornádo, jako na jižní Moravě, ale situace nebyla vůbec dobrá.

Judsko s Jeruzalémem byla tenkrát chudá provincie na samém okraji římské říše, kde měli lidé odjakživa hluboko do kapsy. Stačilo, když se pár let dostatečně neurodilo a hned byl problém. Ceny šly nahoru ještě rychleji, než u nás po covidové epidemii.

Zajistit si živobytí bylo v Jeruzalémě o poznání složitější, než třeba právě v bohatém velkoměstě Korintu. Nebyl by to Pavel, aby s tím nechtěl něco udělat. Na svých misijních cestách se pohyboval v prosperujících oblastech, kde postupně zakládal křesťanská společenství. A tak dostal nápad vyhlásit na Jeruzalémský sbor sbírku.

Vlastně to ani nešlo tenhle nápad nedostat. Když se totiž dáte na šíření dobré zprávy o Bohu, který se vzdal nebeského pohodlí, stal se člověkem a dokonce za lidi položil život, pak se trocha obětavosti a štědrosti ve vztahu k potřebným jeví jako něco úplně samozřejmého.

Ten, kdo uvěřil v Krista, prostě nemůže zůstat netečným, když jsou druzí v trablích. Víra v obětavého

Boha nejde dohromady se sobeckými vyznavači.

Apoštola Pavla možnost uspořádat sbírku jednoduše musela napadnout. Nutno dodat, že to byl od něj přesto přese všechno odvážný počin a to hned ze dvou důvodů. Předně nevěděl, jak sbírka dopadne. Nově zakládané křesťanské sbory, byť by se nacházely v bohatých městech, nijak zvlášť movité nebyly. Tvořili je převážně lidé chudí, často otroci.

Jednou z mála výjimek byl nejspíš právě sbor v Korintu. Dalo by se bývalo očekávat, že se mezi korintskými křesťany vybere víc, než jinde. Pavel sbírku zmiňoval ve svém předchozím dopise, kde píše:

„Pokud jde o sbírku pro církev v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galacii. V první den týdne nechť každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu.“

Nastartované to bylo bezpochyby dobře, jenže potom přišly problémy. Nebyly to problémy ekonomické, ale teologické, sbírka šla stranou.

V korintském sboru se totiž usadila nějaká partička samozvaných misionářů, a že prý Pavel káže bludy a že k tomu, aby byl Bůh spokojen, se musí ještě dodržovat tohle a támhleto a ještě tohle. A věřit, že se má po jejich, přes to prý vlak nejede.

Jak to tak někdy v křesťanských sborech a církvích bývá, Korintané těmhle výtečníkům naletěli. Možná ze strachu, aby si to u Pána Boha snad nerozházeli, nebo pro dobrý pocit, že vědí víc, že jsou lepší, než samotný Pavel a okolní sbory.

Však to známe i z naší současnosti. A aby toho nebylo málo, poctivě těmhle přivandrovalým rádoby misionářům platili pravidelně gáži. Dokonce měli někteří za to, že ten Pavel nebyl žádný apoštol, když si od nich za pobytu v Korintu nikdy nic nevzal.

Copak to dává smysl, aby si apoštol vydělával na živobytí řemeslem? Chtěli ho tenkrát podporovat, ale on, že né, že prý od nikoho nic nechce.

Pavel věděl, proč se tak rozhodnul. Když pobýval ve Filipis, tak se od souvěrců podporovat nechal, ale v Korintu kdepak. Proč asi? Měl nejspíš obavu z toho, aby s ním potom jeho případní sponzoři nechtěli manipulovat podle svého. Byla to tam tenkrát v tom korintském sboru všelijaká sebranka.

Z pozdějších dopisů apoštola se dozvídáme, že každý z předáků chtěl mít hlavní slovo, přeli se třeba o to, kdo má lepší poznání pravdy nebo kdo je víc obdařen svatým Duchem. Večeři Páně včetně dobrého jídla slavili jen tak pro sebe, ani nečekali, až do shromáždění dorazí ostatní z odpolední šichty, na ty pak nic nezbylo.

Nakonec naletěli zmíněným samozvaným misionářům, kteří si z korintského sboru udělali dobré bydlo. Nejspíš proto chtěl Pavel už na začátku svého působení v tomhle prostředí zůstat nezávislým a žádné peníze od korintského sboru nechtěl.

Situace se v průběhu několika málo let zhoršila do té míry, že když Pavel sbor jednou navštívil, stavěli se k němu odtazité a bylo znát, že už se svým zakladatelem nechtějí mít nic moc společného.

Apoštol potom korintským křesťanům napsal velice emotivní dopis, který se nám ale nedochoval. Zmiňuje se o něm v jiném listu a poznamenává, že ho psal v slzách.

No, a stal se zázrak. V korintském sboru jim došlo, že se chovali nemístně a zřejmě se Pavlovi

dopisem i omluvili. Proto se v dnešním úryvku z dalšího listu do Korintu apoštol může vrátit k otázce sbírky pro Jeruzalémský sbor. Chce ji v dohledné době ukončit, odeslat do Jeruzaléma a sám se vypravit do Říma a potom do Španělska.

Zajímavé je, že v textu nikde nezmiňuje peníze. Když píše o sbírce, používá výrazů jako dar milosti, dílo milosti nebo jednoduše milost. Pavel nechce hrát roli účetního, který zprostředkovává přerozdělování peněz. Sbírka mu není předně o cifrách, je o milosti. A když se v Bibli řekne milost, pak to znamená především Boží dobrou vůli, Boží laskavost k nám lidem a k celému světu, tak, jak jsme se s ní mohli seznámit v příběhu Ježíše Krista.

Proto vás, sestry a bratři, vždy na konci bohoslužeb v Pavlově stylu ještě zdravím slovy „milost Pána Ježíše Krista buď se všemi vámi“.

Nejedná se o nějaké kouzelné zaříkadlo, ale o přání, abychom si téhle Boží nekonečné laskavosti byli stále vědomi – ať už se v týdnu ocitneme kdekoliv, ať už nás potká cokoliv. Bůh má s námi dobré úmysly, není to žádný Velký Bratr, který slídí po našich nezdarech a pádech, aby nás potom dostal na kolena.

Čeká, až nám to docvakne, jako to docvaklo křesťanům v Korintu, když si tenkrát přečetli onen slzavý Pavlův dopis. Došlo jim, že život víry není o poměřování se s ostatními, o speciálních schopnostech ani striktním dodržování nějakých předpisů. Život víry je o milosti, o laskavosti, o vzájemné dobré vůli.

To, že žijeme, že jsme obdrželi dar víry, že nejsme sami, to všechno není samo sebou ani výsledek našeho úsilí. To všechno je milost, to všechno je dar. V řečtině se jedná o jedno slovo. Milost znamená současně i dar.

Známe to i z běžného života. Když se k vám někdo chová přívětivě a ochotně se vám snaží pomoci, nebývá to z povinnosti ale z dobré vůle, je to dar. Proto tedy Pavel v souvislosti se sbírkou nepíše stroze o penězích, ale o milosti, o darování z dobré vůle, o solidárním sdílení se s těmi, kdo jsou vystaveni nedostatku. Není to samozřejmost, není to ani povinnost, je to prostě milost.

Apoštol v listu zmiňuje, jak jsou v korintském sboru všelijak obdarováni: ve víře, ve slovu (kazatelů měli nejspíš víc, než jinde), v poznání (uměli diskutovat o věroučných – teologických otázkách), v horlivosti (nebrali víru jen formálně), v lásce (nebrali formálně ani vzájemné vztahy).

Nyní Pavel Korintány vybízí, aby ještě navíc vynikli v díle milosti, to znamená ve sbírce na jeruzalémské křesťany.

Na začátku jsem, sestry a bratři, zmínil, že vyhlásit sbírku byl od Pavla svým způsobem odvážný počín. Ze dvou důvodů. Předně nevěděl, jak sbírka dopadne a potom také nevěděl, jestli souvěrci v Jeruzalémě vůbec tu sbírku přijmou.

Jeruzalémský sbor byl dost konzervativní, ne ve všem si s Pavlem rozuměli, zejména ve vztahu k pohanům. Mohlo se klidně stát, že peníze od vyznavačů Krista, kteří pocházeli z pohanů, nepřijali. Kdo ví. V Bibli se nikde nedočteme, jak celá tahle sbírka dopadla.

To my jsme dnes v jiné pozici, než byl Pavel. Máme tu výhodu, že naše sbírka na postižené tornádem bude určitě s vděčností přijata a využita ke zmírnění následků katastrofy.

Nyní jde jen o to, aby to byl z naší strany dar milosti. Ne, že milostivě vybereme něco peněz, spíš, že to bude přirozená odezva na milost, kterou denně prožíváme. Že žijeme, že nejsme sami, že nám dar víry otvírá oči i pro budoucnost. Amen.

-SPCh-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)